

Leontin Med

Feledéim
testamentuma

Első könyv: Íme, a szóit ember

1. fejezet

Az esti égre, a látta tekintet: „nagy rend” mit csillagok adta, így e kéklőt szentesedd, hétköznapijaim. A napok és évek, a szószerű, betűrendje tánc, mit járhatta léptem a kocsiút porában, a képzeletem kővárosa felé tartván.

A suttogta beszédit egymás közt, híre adott rége' történet, mit végül is feledtük mind, így indultam magam is, a feledésben, időben, anyagi lette létemként, az észlelt világít térben. A képtelenséget magát jelenítette, mint eltűnt múlt időt mögöttes mindség, az ellnem mondhatta örömet, szóit, már a feledés vidékeit járta. Mégis talán ma időt is beszélnek, egy láng-tüze szószékről, annak köves titkáról, de meg lehet e szóbeszéde ma már hírbe senkit nem téve érdekességé.

Utam éje, „egy kovakőszem tetem madár”. Az elzöldell erdőt, a jéggyöngy eső mezítelent, bokros bújta, míg bogánacs-színes ruhámban, a képzeletesít kóborlóan, az emberi szóit, míg értő város. Lépteim, adhatta vidékit a valahol. Étkes illat terjeng, mint a világít értő: emlő-lakomám, éhséget böjtje, a magzati burkot, vér-sár elfeledte, a megszínesedd, érint kezeim. Így ez érintésnyit, sötétedik, a ki tudja honnan is, jöhetne éj, jómagam csont-sejt horizontján időm első holdja ragyogtat el. Természet-rend és evolúciós kíváncsiság, Szent-est a kivágott fenyőfák vaskályha melege. A szomszéd fiúcska, ajándék doboz csomagolt papírjával, tömte ki Anya a nagyobb testvérem cipőjét. Míg a természetes, arcom pirosa hideg, egy nagykabát.

A testi én-t, aranyszínes véri bolyong az észleletes, míg magam a hold-köreit megjárt sötétedem, az út-lenni fizikális létszerűsége. Egy

romtöredékes, a körött: kövületes virágok zöldje, mind pirosat, az időtlenség egy tavasz, mit őrizhet maga a gondolat, észlelt pillanatossá a múlt. A végső menedék, mint agykamra sötét, kuporogva a feledt csillogzatos éj, mélyít-magas így jelenít. Az egykor a „valahol” a szellő-szél járt: feledés kőoszlopait kerülni el, egy gyermekkor bújóciska, a lélegzetes fuvallat elől rejteztve meg. Így a test „evolúció és természeti rend”, míg a szellemi a csillagos-por ködében, szűz-szülte Mária: egy Bibliai jelenés kőbarlangját érni meg.

Az első megélt sötétséggel, a nincs tüze-láng, az embert nem ismert' sötétje ősvilág, így e köve-kör barlang. Magam képzetes múltjaként, gyökeresedd bimbó-rügy, az őshonos növényesedni-virágosodhat, egy létszerűt determináns. Nem létezős színe-pompa, elvirágzom, mint vadvirág az időbeli síkon: a most jelen, kertem rózsabokrát. Mint a télben, esőben, a szivárványvadász pirosat lépdelő, egy mindenkori árnyalat, mit adhat éj és pirkadat, fizikális rögeit is maga mögött tudta. Mit elme vetít-érzet: Január hidegét a megvacogtat, test viszonyít, míg a gondolatossá ott a zöngé rovar-nászit. A fészkeikben csivít-hangos madárfiókák, az első röpteikre készülődvén, a mindig jelen egy nyárban. De ez csupán a képzeletes adta, míg a mozdulat melyet kéz és láb általi, elfagyott vérit a mind ideg-ín és izomfonat. A fagykör glória melyet a mindig más hordta holt vidéken, most, mint tört pohár-üveg: szertehull, a csengte hangot, a testbeli sejt-atomságát. Így magam sem tudhatta már, e sötét mit élek, éje, vagyis halál, a fázni sem dideregtet, mint rőzse-máglya láng köröttes, az ősze erdőit járt. Száraz faágra lépten roppanás, így hang a tűz égte.

Mesebeli erdőin, a gyomvirágos ösvényit lépte-járt', egy lélegzetessé a por-ragyogás, mint évelő virágit utolsó nyarán: ott vagyok. Egy „valahol” melyre nincs determináns, sem a dialektikus logika, a mindszerűség „lényeghámozása” Egy-két igen szócskát, végül is egyedüli nimmal belefeledkezni a gondolt dilemmánk, már kérdésnélküliségére.

Mint tavaszi eső, nyári zivatar, záporrá csendesül, nedve arcomon, mind mezítelenségem a testet alágördülő. Le a földre, a tegnap poros

útjára, kezeim a szerteszínesedd, formálhatja most a porhót, a fagyta rögre dermedőt, fehérét. Az evolúciós világom, első hóemberét... Szent-estéim gondolt, emlékezetes gyertyaláng futta sötét szobáim, egy képzetes panoptikum, gyermekkor félelme. Mint a hóembert építeni Apával, a nevette, mind itt vannak köröttem, a magam sem tudta „térben és időben”. A napköre adta időnk, „egy” a létezőt sem determinálhatta jobban, a magam érintő csend, fizikális pontjaként. A hangként, a kör-körös ébenes-éjben, csakis a lélegzetes hallik és a kiáltás, mint „Faraday ketrecbe” zárt, elektronos kéket csaholt, ugatta kutyák, a párzásra sem elhívottak ez téli-mindség, a létezés hidegében.

És festett arcú szellemek jönnek által, az egykor-egyszeri gyermekkor szobám, a rongyszőnyegen botlottá-szédelgőn, a pohárka likőr mind' keserű ízét, a hittségem „vérit-valós”, létezői: a múlandó így. Most öklendte lakomáit, mindig reám ismernek. Egy embrionális előtiséget, mint egy zigóta-kora előtti történéseim mesélik sorra, mondható csodaszerű a „nem emlékszem”. Míg mondják milyen, szép szabatos beszédi olvastam fel a Bibliából, míg a fogantatásom jóval előtte, a hosszú téli estéken, nagyapának. Toppantottam is ott, akkor: „Ezt már tényleg nem hihetem”. De a kérdésük újfent vissz' cseng, megcsendesült hangot, hallani.

A téiben, a mindenkori képzelés felé igyekvő. Mit sejt-lélegzet, az elmebeli, a kisagytól-homloklebenyig gondolatos séta. De tova el, mit adhat a képzeletes lépt, egy anyai „petesejt szabadság”, a fizikális lét, mind tanult dimenzióit, írott könyveit. A mélybe és magasban hajítván el. Míg a Kant-i magánvalót, a Freud-i ösztön-libidó szerint, az össejtet öklendet maga a test. A test: sejt-szövet-szerv, egy nagy „anyagi gépezet”, a „nem létező” érc-vas átlángol magad anyagit-létén. Majd megteremt a „meghatározó” az így mind csengő aranypénze, azt egy kávéautomatába dobta, kortyolgatta kávé italt a nyárhoz közeli délután. És időben, és térben a semmi „nem történetese”, mivé is viszonyíthat. Így élesebben, éberebb figyelhetjük a „valamit”, a mindség „változót” álla-

píthatjuk, mit követte a „van”, így felismerése a magad-”magunk” Ego. Mint többes szám emberit, az organikus individuál, végül is birtokosrend. És „agyagi első” teremődni, az ősök: tán utolsó idegsejt-
tedig a megmaradni.

Míg a létem, az „egy dimenzió” kőkapuin által, egy ragyogtat sík a látszódás, majd az sem. Az emlékezetes termetem, tán magasabb..., a világít nap sincs már, így árnyat sem „foszlik”, az örökösnek hitte akkor. A csillagzatos éjben a mindig is eljövő pirkadatos derengő. Mégis a mindsége távolít, a hitte darab köveim hegyei, valahol ott magaslanak, a jeleníthet nincs „síkidomot” tűnő létezőben. Hisz hallom a hegyek, ember szellemek énekét, a barbár fémporossá csengte aranyrög érceit, a hegyi ösvényein, az imafehér virágos havasi-gyopárok túlit.

A színesedhet mind évszakos éltem virágosát látni, a mindség, míg a lépt adta kék felé. Így a fenti világít haladt, szinte szent-ember magánynak tűnhet, a kövület-kőzetest lépve. A képzetes dereng-felsejlő sziklatemplomát is rejtőzhető, míg a lélegezte, magasít, az oxigén napom vakít piroslásom. Létem egyedi determináns, a „van”, ténylegesen semmit nem határozhat meg, csakis a ragyogást félte, míg lenni elmúlándót. Mint számtalan éj, a csillag-körhinta ég: az aprópénz csillan öregember mozdulat, a történés követte jelen, üveges borát kortyolgotta az.

Az ember-arisztokrácia mely meghatároz, így hull az utcakőre, az üveg törte-csillan, és égi: a gyermekkor nevette, mostság a szédületét sem hitten, a hold-nap köreit, a galaktikus csillag-körhintán. Míg magam, a történésit-idő, egykorivá érdemlegesítette jelent, a magad sem tudhatta képzeletes kalendárium olybá egy évszakos. Hisz csupán a születete mely bizonyos. Itt, a sejtedig szomjút, nedvre-csillán atomit a nyirkos éje, érte kövei közé rejtezem, ajkamon őse állat vére, és keserű virágpor. Így a mozdulatlan időben, a túlélők szertehalni létszerút, „táplálkozom”.

A sötétedéseink sötétje, egyike tán mit, árnyit sem képez, a hang mindensége az, mint gyertyatartók ezüstje-aranya cseng. A drága-